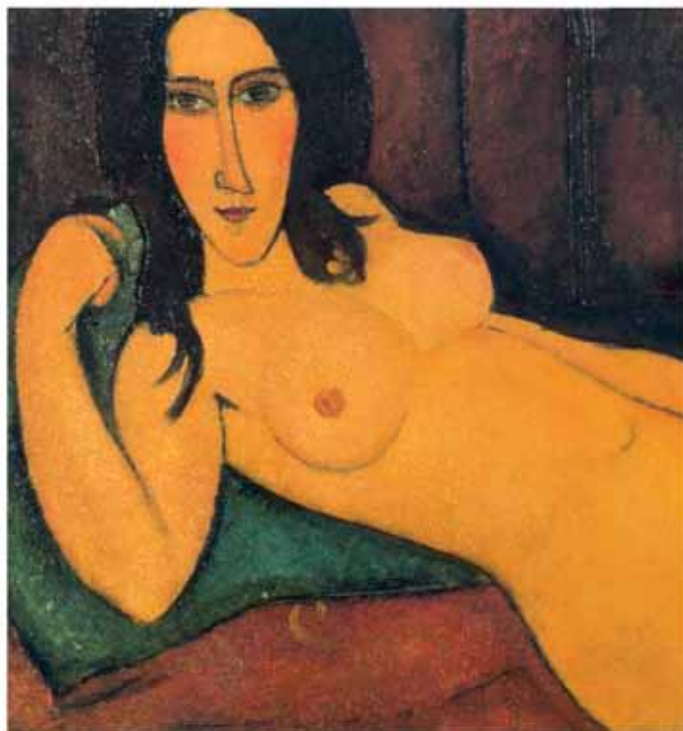

DENİZ KAVUKÇUOĞLU

ZARİFE

ROMAN

❤
CAN

2.
BASKI

DENİZ KAVUKÇUOĞLU

ZARİFE

© 2008, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Doğan Kitap, 2003

Can Yayınları'nda 1. basım: 2008

2. basım: Mart 2014, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1003-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

DENİZ KAVUKÇUOĞLU

ZARİFE

ROMAN

Deniz Kavukçuoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Deniz Bitti, 1998

Canım Acıyor Baba, 2006

Komik Şeyler Yazmak, 2007

Alageyik Sokağı Bir Liman mıydı?, 2008

Sen Vatan Haini misin Baba?, 2008

Kedi Gülüşü, 2008

Onu Ben Öldürdüm Leonardo, 2008

Hüzün Adasında Bir Köy, 2013

DENİZ KAVUKÇUOĞLU, 1943'te İstanbul'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini İstanbul'da yaptı. 1963 yılında Almanya'ya gitti. Tübingen, Heidelberg ve Nürnberg'de felsefe, tarih, ekonomi okudu. 1970 yılından sonra Almanya'nın çeşitli kentlerinde, özel kuruluşlarda yönetici olarak çalıştı. Hamburg'da üç yıl öğretim görevlisi ve proje yönetmeni olarak görev yaptı. Sıkıyönetimli dönemlerde yirmi iki yılı "zorunlu" olmak üzere, toplam otuz yıl Almanya'da yaşadı. 1960'lı yılların sonundan itibaren *Ant* dergisi, *Aydınlık* dergisi ve *Yeni Ortam* gazetesinde yazıları yayımlandı. 1990'lı yılların başında *Milliyet* gazetesinin yurtdışı baskısında, bir yıl da günlük *Aydınlık* gazetesinde köşe yazıları yazdı. *Şiddetten Demokrasiye / Sosyal Demokrasi ve Milliyetçilik*'i (Ercan Karakaş, Günay Özdoğan ve Murat Belge ile) 1996'da, *Karl Marx'tan Günümüze Almanya'da Sosyal Demokrasi*'yi 1997'de, *Deniz Bitti*'yi ve *Sosyal Demokraside Temel Eğilimler*'i 1998'de, *Alageyik Sokağı Bir Liman mıydı?*'yi 2002'de, *Sen Vatan Haini misin Baba?*'yi ve *Zarife*'yi 2003'te, *Kedi Güllüşü*'nü 2004'te, *Bir Yolculuk Öyküsü / TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı'nın 25 Yılı*'ni ve *Canım Acıyor Baba*'yı 2006'da, *Tarih Her Sabah Yeniden Yazılır ve İnsan Suretleri*'ni ve *Komik Şeyler Yazmak*'ı 2007'de, *Onu Ben Öldürdüm Leonardo*'yu 2008'de, *Hüzün Adası'nda Bir Köy / Gökçeada-Bademli*'yi 2013'te yayımladı. 1992 yılı sonunda Türkiye'ye dönen Deniz Kavukçuoğlu, 1993 yılından bu yana TÜYAP AŞ'de genel koordinatör olarak görev yapıyor ve 1997 yılından beri *Cumhuriyet* gazetesinde yazıyor.

Bir köşe yazısı:

“Zarife”

1993 yılının yağmurlu bir nisan günü, akşamüzeri Barbaros Bulvarı'nın Boğaz Köprüsü çıkışında rastlamıştım ona... Kaldırımında durmuş, köprü ağzındaki araç yoğunluğu nedeniyle önünden yavaşlayarak geçen arabalara el sallıyordu. Onu önce, oradan her geçtiğimde karşılaştığım otostopçu üniversiteli kızlardan birisi sanmıştım. Arabamı biraz ileride durdurunca, koşmuş, başını açık olan camdan içeri uzatıp, “Beni alır mısınız?” diye sormuştu. Ben, “Buyurun...” deyince binmişti arabaya.

Masum bir yüzü vardı... Boynu, artık gerilerde kalmış gençlik düşlerimi süsleyen, hiçbir filmini kaçırmadığım Audrey Hepburn'ün bir kuğununkini andıran boynunu hatırlıyordu. Uçlarında yağmur damlacıkları birikmiş uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Arabayı hareket ettirdikten sonra, “Nerede ineceksiniz?” soruma gülümseyerek, “Siz nerede indirirsiniz...” diye karşılık vermişti. “Dilerseniz bir akşam yemeğine de davet edebilirsiniz beni!..” Hiç beklemediğim bu yanıt karşısında çok şaşırılmıştım. Konuşmaya başlamıştık... 1950'li yılların sonunda Sivas'tan İstanbul'a göçmüş bir duvarcının kızıydı Zarife. Beykoz sırtlarındaki gecekondu semtlerinden birinde annesi, babası, biri kendinden

büyük iki erkek kardeşiyle birlikte yaşıyor, bir süredir de Mecidiyeköy'de bir deri eşya mağazasında tezgâhtarlık yapıyordu. İki yıl önce liseyi bitirmiş, üniversite giriş sınavlarını başarmasına karşın parasal nedenlerden ötürü yükseköğrenimine başlayamamıştı. Ama bundan pek de pişmanlık duymuyordu. "Yaşayıp gidiyoruz işte..." demişti.

"Yaşayıp gitmek..." Kızı dinlerken, günlük konuşmalarımız içinde sıkça geçen, kanıksadığımız, üzerinde durmadığımız bu sözcüklerin onun yaşamında farklı bir anlamı olduğunu anlıyordum. "Olanaklarının elverdiğinin ötesinde bir yaşamı yaşayabilmek için bedenini bedel olarak ileri sürmeye hazırlamıştı kendisini," diye düşünmüştüm. "Yaşayıp gitmek... Kafaya takmamak... Umursamamak..." Bunları söylerken çok rahattı kız. Başkalarının da bunu kolayca anlayacağını, anlayabileceğini düşünüyordu. "Ne var ki bunda?" diye soruyordu. Yaşama, onunkinden farklı yerlerden bakanların kendi doğrularında "orospuluk" diye adlandırdıkları "yaşam anlayışı"ndan farklı bir şey değildi kızın yaklaşımı. Ama onun orospuluğu adı henüz konulmamış, sanki "başka bir şeymiş" duygusunu uyandırıyor insan da nedense. Bu masum yüzlü genç kızın yüreğinde esen, kendini kapıp koyuvermek istediği rüzgârlar etkilemişti belki de beni... Özlediği hayatı yaşamak için seçtiği yola ilişkin öylesine çok gerekçesi vardı ki kendini haklı çıkartacağını sandığı!

Herkes gibi o da İstanbul'un "iyi" yerlerinde, Nişantaşı'nda, Bağdat Caddesi'nde alışveriş yapmak, Etiler'de, Kuruçeşme'de, Çubuklu'da eğlenmek, adlarını duyduğu, hep gitmek istediği ama bir türlü gidemediği lüks kulüplerde dans etmek, iyi lokantalarda yemek yemek, dergilerde adlarını okuduğu, merak ettiği barlarda içki

içmek istiyordu. İnsan dünyaya bir kere geliyor, tek bir ömür yaşıyordu. Öyleyse Ege'de, Akdeniz'de mavilikler ortasında bir teknede sabah güneşine uyanmak onun da hakkı değil miydi? Çözümü, kısıtlı uzunlu ilişkilerde onu arzulayan, ona duymak istediklerini söyleyecek, yaşamak istediği hayatı, parça parça da, bölük pörçük de olsa yaşatmaya hazır erkeklere soyunmakta, sonrasını düşünmemekte, üzerinde hiç durmamakta, unutmakta bulmuştu. Bedenine yabancılaştıkça kendini daha kolay teslim ediyordu. Yaşamak istediklerinin, yaşadıklarının, yaşayabileceklerinin yapaylığının ayrımında da olsa, kendini o yapaylıkları gerçek sanmaya zorlamaktan başka ne gelebilirdi ki elinden? Hem kimmeden para pul da almıyordu. Beklemiyordu da. İlişkilerinde bir bedel ödeyen varsa, kendisiydi. Düşlerinin bedelini ödüyordu...

İnsanı düşündüren, insanı çevresini, yaşadıklarını, yaşadığı hayatı sorgulamaya zorlayan bir yanı vardı bu kızın. "Sizi uygun bir yerde bırakayım..." dediğimde çok şaşırılmıştı. Arabamı Kızıltoprak sapağının başında durdurmuştu. İnmişti. İnerken hiçbir şey konuşmamıştık.

Yedi yıl sonra bir gece televizyon kanalları arasında dolaşırken ekranda, bir magazin programında görmüştüm onu. Kısa otomobil yolculuğumuzda sözünü ettiği, merak ettiğini, gidip eğlenmek istediğini söylediği Etiller'in adı çok duyulan, tuvaletlerinde esrar, hap, kokain pazarlandığı söylenen lüks mekânlarından birinde bir masanın üzerine çıkmış, dans ediyordu. Kendinden geçmişti... O masum yüzü yedi yılda on yedi yıl yaşlanmıştı sanki ama çizgileri hiç değişmemişti. Herhalde artık köprübaşlarında "otostop" çekmiyor. Beykoz sırtlarında oturmuyor, o deri eşya mağazasında tezgâhtarlık yapmıyordu. Ekrandaki görüntü değişince düşünmüştüm... Başka bir yaşam seçiminde kim bilir şimdi nere-

de olurdu bu genç kadın? Bunu kendisine sormak isterdim doğrusu ama soramayacağım. Yaşadığımız hayatlarda yollarımız hiç kesişmeyecek çünkü...

Bülent Serdar

Zarife, bu yazıyı okuduktan bir hafta sonra aramıştı Bülent Serdar'ı. Yazıyı Mersin'de bir otelde okumuştı. Bir akşam geç vakit yemekten döndükten sonra resepsiyondaki görevliden "bakacak bir şeyler" istemiş, sağı solu arayıp da genç kadının istediği türden bir "şey" bulamayan delikanlı, "İsterseniz bunu vereyim..." diyerek kendi gazetesini uzatmıştı ona. Odasında, yatakta gazeteyi karıştırırken karikatürlerin bulunduğu sayfanın sağ üst köşesindeki başlıkta kendi adını görünce meraklanıp okumuştı o yazıyı. İstanbul'a dönünce gazeteye telefon edip Bülent Serdar'la konuşmuş, karşılıklı görüşmek istediğini söylemişti. Haftanın birkaç günü akşamüzerleri uğradığı bir pastaneyi önermişti gazeteci:

"Eğer sizin için de uygunsa, yarın Taksim'de, The Marmara Oteli'nin altındaki kafede buluşabiliriz, saat 16.00'da..."

Bülent Serdar, buluşma saatinden bir saat önce gelmişti pastaneye... Alana bakan iki kişilik masalardan birine oturmuş, süzme kahveyle bir de konyak söylemişti garsona. Genç kadından gelen telefon onu bir gazeteci olarak heyecanlandırmıştı önce. Fakat kadının arama nedenleri üzerine kafasında varsayımlar ürettikçe heyecanı giderek üzerinden atamadığı bir tedirginliğe dönüşmüş-

tü. Yazı, kadını öfkelenirmiş olmalıydı. Düşündükçe ona hak veriyordu. Yedi yıl geride kalmış yirmi dakikalık bir otomobil yolculuğunda üstünkörü tanıdığı bir insanı böylesine kesin bir dille yargılamakla doğru yapmamıştı... Kadın birazdan gelip karşısına geçecek, ondan hesap soracaktı. Olası sorulara karşı kafasında hazırladığı yanıtların hiçbirini kendisine de inandırıcı gelmiyordu.

“Bana orospu deme hakkını nereden buluyorsunuz siz?” diye soracaktı kadın...

Ne diyecekti o zaman? Nasıl yanıtlayacaktı bu soruyu?

Belki de asıl yanlışı kızın yemek önerisini geri çevirmekle yapmıştı. Kıza, “Olur!” deyip Altunizade sapağından çıkabilirdi otoyoldan...

Onun gibi genç, güzel bir kızla Beylerbeyi sırtlarında baş başa bir akşam yemeği hiç de fena olmazdı... Bu tür kaçamaklar için uygun olan lokantalardan birine götürürdü kızını. Bir an önce kadınlaşmak isteyen birçok genç kız gibi o da mutlaka rakı içecekti lokantada. Masaya önce içkiler, sonra da o tekdüze “meze tepsisi” gelecekti. Beyazpeynir, kavun, patlıcan salatası, acılı ezme, haydari... Garson, “Salatanız nasıl olsun, efendim? Çoban, mevsim, göbek?..” diye soracak, sonra konuşmaya başlayacaklardı:

“Manzara ne güzel, değil mi? İyi ki geldik buraya...”

Başka ne konuşabilirdi ki? Kız özlemlerini, düşlerini anlatacaktı ona. Kaç kez dinlemişti bu hep yaşanmak istenen ama bir türlü yaşanamayan hayatlara dair özlemlerin, düşlerin öykülerini?.. Nedense hep birbirinin aynı, birbirine benzer “başka hayatlar” yaşamak isterdi bu kızlar. “İnce”, “anlayışlı” ve “olgun” bir erkek olarak kızın anlattıklarını, daha önce böyle bir öyküyü hiç duymamışçasına dikkatle dinler görünecek, her göz göze geldiklerinde ona gülümseyecekti. Bu arada mezeler yenecek, sıra ana yemeğe gelecekti. Öbür kızlar gibi o da etini “iyice pişmiş” isteyecekti mutlaka. Bülent Serdar’ın,

garsona, “Benimki lütfen çok az pişsin!” dediğini duyunca, “O eti öyle kanlı kanlı nasıl yiyorsunuz?” diye soracaktı hemen.

Bonfilesi her zaman olduğu gibi o lokantada da “çok pişmiş” geleceğinden, Bülent Serdar, “Bu et kösele gibi olmuş!..” diyerek geri gönderecekti tabağını.

Bunun üzerine kız, gözlerini gözlerine dikip yumuşak bir sesle, “Siz zor bir erkek olmalısınız!..” diyecekti ona...

Masalarına hizmet eden garsonun, öbür garsonların, komilerin kapıya doğru bir yerlerde dikilip onları gözetlediklerini bile bile kızın elini tutmaya, okşamaya zorunlu hissedecekti kendini o zaman... El ele, konuşmadan bakışacaklardı bir süre... Sonra kahveleri gelecekti... Kalkacaklar, şef garsona, garsonlara, komilere başlarıyla selam vererek, kol kola çıkacaklardı lokantadan. Otoparka doğru yürürken kız ona iyice sokulacaktı. Arabaya binip kapıları kapatınca, farları yakmadan önce öpecekti kızını. Hep böyle olurdu çünkü... Otomobilin farlarını yakıp motoru çalıştırdıktan sonra, yanıtı önceden bilinen o “klasik” soruyu soracaktı:

“Bende bir kahve içmeye ne dersin?..”

Kız evde ayakkabılarını çıkarmak isteyince, “Gerek yok... Kediler var zaten...” diyecekti.

Ama gene de çıkacaktı o ayakkabılar. Kanepeye oturup ayaklarını altına aldıktan sonra, “Ne şirin kedilerin var...” diyecekti kız.

“Bir içki alır mısınız?..”

Kahvenin sözü bile edilmeyecek, lokantada başladıkları içkiye devam edeceklerdi.

“Ben değiştirmeyeyim, rakı alayım...”

İkinci yudumdan sonra kalkıp odanın içinde dolaşmaya başlayacaktı kız.

“Hoş bir evin var...”

Sonra kızın duvarlardaki yağlıboya tablolar üzerine yorumlarını dinleyecekti:

“Işığın ne güzel vurmuş adam...”

O kadar çok duymuştu ki bu tür sudan yorumları... Bıkkınlığını belli etmemeye çalışacak, “Ressamın iç dünyası canım... Ressamın iç dünyası...” diye karşılık verecekti, “hem o ressam bir adam değil canım, bir kadın...”

Sonra sıra kitaplara, CD'lere gelecekti.

“Ne kadar çok bunlar?..”

Oysa “iyi” kitaplar, “iyi” CD'lerdi onlar. Ama nedense bu başka hayatlara özlem duyan genç kızlar hep “çok” a takılırlar, “çok” ile “iyi” arasındaki dengeyi bir türlü kuramazlardı. Konuşmalar da zaten bu nedenle orada, o noktada biterdi...

“İstersen öbür odaya geçelim...”

Yatak odasına geçilecek, sevişilecek, sonra birer sigara yakılacaktı... Böyle gecelerin sabahları, hele hafta sonu değilse, “kâbus” gibi gelirdi Bülent Serdar'a... Bu kız, Mecidiyeköy'de, İstanbul'un bir ucunda çalışıyordu üstelik... İşe yetişmek için sabahın köründe çıkacaktı evden... Ondan önce kalkmak, çay demlemek, kahvaltı hazırlamak... Gün ışığı nasıl da çıplaklaştırırdı insanları... Gün ağarırken uyanmak, tıraş olmak, giyinip kuşanmak... Kızın başında dikilip, “Haydi, uyan artık canım...” demek.

Çıkıp gittikten sonra ardından hiçbir şey düşünmeyecekti bu bir gecelik kadının...

Ama bunların hiçbirini yaşamamıştı onunla... Bunları yaşamadığı için orada, o pastanede değil miydi? O yazı da, bunlar yaşanmadığı için yazılmamış mıydı?

Garson, ikinci konyağını getirdiğinde, başını kaldırıncı gördüğü, pastanenin ortasına dikdörtgen biçiminde yerleştirilmiş vitrinli tezgâhların çevresinde dolanarak etrafa bakınan o alımlı, güzel kadın Zarife olabilir miydi? Ne yedi yıl önce tanıdığı o masum yüzlü kıza ne

de televizyondaki birkaç saniyelik görüntüsünden puslu gözlerini, dağınık uzun siyah saçlarını belleğine fotoğraf-ladığı o genç kadına benziyordu bu kadın. Siyah, dar, ar-kadan yırtmaçlı uzun bir etek giymişti. Aynı siyah tonda-ki uzun kollu bluzunun göğüs dekoltesini tek sıra inci bir kolye süslüyordu. Saçlarını arkadan topuz yapmış, dudaklarını gül kırmızısına boyamıştı. Duruşu, yürüyü-şü, görünüşüyle Endülüslü bir flamenko dansçısını andı-rıyordu. Pasta, tatlı, şekerleme tezgâhlarının çevresinde dolanırken arada bir duruyor, yüksek topuklu siyah ayak-kabıllarının burunları üzerinde hafifçe yaylanarak gözle-riyle masaları tarıyordu.

Genç kadının “o” olduğuna karar verince, içtiği kon-yakların da etkisiyle bir an kurtulur gibi olduğu tedirgin-lik yeniden çöktü üzerine. Buluşmalarının nedeni bir hesaplaşmaydı sonuçta. Buraya bir hesaba oturmak için gelmişlerdi. Genç kadın onu sorgulayacak, ona öfkelen-ecek, belki de bağırıp çağıracaktı... İnsanlar başlarını çevir-ip onlara bakacaklardı. Kendisini kimsenin tanımadığı, dostlarının, tanıdıklarının uğramayacaklarını bildiği, göz-den uzak bir yerde buluşmak varken bu pastaneyi öner-mekle doğru yapmamıştı. Ama bunu düşünmek için çok geçti artık. Olan olmuştu bir kez... Kadın birkaç adım ötesindeydi... Bir süredir dolanmayı bırakmıştı. Camlı büyük giriş kapısının yanında duruyordu. Girip çıkanla-ra bakıyor, arada bir de saatine göz atıyordu. Belki birkaç dakika daha bekleyecek, sonra çıkıp gidecekti. Bu kez de oyalanmışlık, aldatılmışlık, kandırılmışlık duyguları ka-baracaktı içinde genç kadının. Öfkesi daha da büyüye-cekti. Orada olduğunu belli etmemek, kendini göster-memek bir “kurtuluş”, bir “çözüm” değildi Bülent Serdar için. Gazeteciliğinin yanı sıra çalıştığı şirketin adresini kolayca bulabilirdi kadın. Günlerce sinirleri yay gibi ger-gin bir durumda bahçe kapısındaki güvenlik görevlisinin

telefonunu bekleyeceğini düşününce sırtından soğuk terler inmişti.

“Bir bayan sizinle görüşmek istiyor Bülent Bey!” diyecekti görevli.

Aklına bile getirmek istemiyordu bu olasılığı...

Yerinden kalktı, ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

“Merhaba!”

Ağzından bir fısıltı gibi çıkmıştı bu sözcük. Genç kadın gülümseyerek elini uzattı:

“Merhaba...”

Yüzünde de, sesinde de en ufak bir öfke belirtisi yoktu. Kadının davranışlarındaki rahatlık içine su serpmişti Bülent Serdar’ın.

“Ne alırsınız, viski, konyak?..”

Masaya otururken yanlarında bitiveren garsona, “Bana bir çay,” dedi Zarife, “iki dilim de limon, lütfen!”

Sonra havadan sudan, İstanbul’un trafiğinden, yapı mı bir türlü bitmeyen metrodan, bozuk kaldırımlardan konuşmaya başladılar. Dakikalar ilerledikçe Bülent Serdar’ın sinirleri yeniden gerilmeye başlamıştı. Ne olacaktı olmalıydı artık. Kadın ise hiç oralı değildi. Konudan konuya atlıyor, hiç durmadan konuşuyordu. Bir ara, “Ne zamandan beri yazıyorsunuz o gazetede?” diye sordu.

“Üç yıl kadar oluyor... Önceleri haftada bir yazardım, şimdi daha sık yazıyorum...”

“Biliyor musunuz, o yazınızı okuduktan sonra arada bir ben de almaya başladım o gazeteyi...”

Sonra gözlerini Bülent Serdar’ın gözlerine dikip, “Yazdıklarınız doğru...” dedi. “Doğru şeyler yazmışsınız ama bir yere kadar... Bir yerde yanılmışsınız! Bana ‘orospu’ diyorsunuz ya, o zamanlar orospu değildim ben... Daha sonra oldum... Yavaş yavaş, içime sindirerek, düşünerek, inanarak orospuluk yapmaya başladım... Anlıyor musunuz? Anlayabiliyor musunuz bunu?”

Deniz Kavukçuoğlu, keskin gözlem gücüyle ve ayrıntıları öne çıkararak yakaladığı akıcı anlatımıyla edebiyat ve kültür dünyamızın güçlü kalemleri arasında yer alıyor.

Hep ciddiye almış gibi yaptılar. Öyle göründüler. Ne annem babam ne patronum ne arkadaşlarım ne de sevgililerim... Kimse beni can kulağıyla dinlemedi... Dinlemek istemedi... Ama ben herkesi dinledim. Önce annemi, babamı, kardeşlerimi dinledim... Zaten içinde olduğum, yaşadığım, bildiğim sorunlarını anlatıyorlardı bana. Arkadaşlarım, sevgililerim, birlikte olduğum başka erkekler de... Herkesin yaşamı kendince en önemliydi. Ya benim yaşamım ya benim sorunlarım?

Deniz Kavukçuoğlu'nun, yayımlandığı günden bu yana okurlardan ve edebiyat dünyasından büyük ilgi gören romanı; bir genç kızın yaşamın zorlukları karşısında boşluğa yuvarlanışını konu alıyor. *Zarife*, toplumsal değerleri, kişisel ilişkileri sorgulayan önemli bir çağdaş roman. Kitap için Semih Gümüş şöyle yazmıştı: "*Zarife*'nin başından sonuna dek bir solukta merakla okunabilmesinde yazınsal değerinin de elbette payı var."

Kapak resmi: AMEDO MODIGLIANI

ISBN 978-975-07-1003-2

9 789750 710032